

det var Venstres Forberedelse til den forestaaende Valgkamp. Her benyttede Landbrugsministeren ca. 1½ Time til at fælde Socialdemokratiet, han malede et Billede af, hvorledes det vilde komme til at se ud, naar Socialdemokraterne kom til Styret, og hvordan Vilkaarene vilde blive for Arbejderklassen og for alle her i Danmark; med Undtagelse af en lille privilegeret socialdemokratisk Førerklasser vilde det blive Slaveri, Fattiggaarden, og jeg vil sige, at da jeg hørte paa ham, havde jeg Indtryk af, at Fanden nærmest var en Engel ved Siden af Socialistførerne, i den Grad forstod den højtærede Minister at beskrive, hvor grusomt det vilde komme til at se ud. Men da Venstremændene kom til at tænke: Kan det virkelig blive saa galt, at Socialdemokraterne kan komme til at lave hele den Historie? sagde Ministeren: I skal ikke være bange, de kommer aldrig til Magten, de har kulmineret, og i Løbet af halvandet Minut puh! pustede han det Korthus, han havde bygget op paa halvanden Time, om: I skal ikke være bange, jeg har ikke Skygge af Socialistforskrækkelse, er ikke Spor af bange for dem, de har kulmineret og bliver aldrig flere; nu begynder det at gaa nedad! Folk gik da beroligede hjem, det var ikke saa galt, det gjorde jo ikke saa meget, hvad de vilde gøre, naar de aldrig kom til at gøre det; man kunde være rolig; de kom aldrig til Styret, de havde kulmineret.

Det har vi gjort mange Gange; der er slaaet Bom — nu hedder det vist Bolværk — for Socialdemokraterne, saa længe jeg kan huske; vi har kulmineret mindst 50 Gange i de sidste 25 Aar, nu kunde vi ikke komme videre. Det vil sige, det var aldrig paa Valgdagen; det vilde have været meget mere betydningsfuldt, om man havde kunnet sige, at Valget viste, at vi havde kulmineret; men det har aldrig vist sig ved Valgene. Men mellem Valgene var man inde paa det som Landbrugsministeren, der har slaaet os ihjel og sagt, at vort Parti var saaledes, at det var fuldstændig umuligt for et fornuftigt Menneske at have med at gøre. Nu kunde man se alt Lumskieret og Hülheden og Tyranniet, og hvad Ministeren kunde finde paa.

I 1892 slog man Bom for Socialdemokratiet gennem en social Lovgivning, da vedtog man en Alderdomsunderstøttelseslov. Det var for Resten den nuværende Finansminister, som den Gang sammen med Højre imod Venstre førte en Politik, der havde til Opgave at slaa Bom for Socialdemokratiet, gennem Fattiglov, Alderdomsunderstøttelseslov og Sygekasselov og andre saadanne

Love. Da sagde man, at Socialdemokratiet var færdigt. Det har man, som sagt, forskellige Gange siden paastaaet. I 1890erne foretog man en lignende Manøvre i den tyske Rigsdag. Man drøftede det, man kaldte den socialistiske Fremtidsstat, drøftede det i 4 Dage, og der kom Telegrammer til Danmark om; at Socialdemokraterne i Tyskland var færdige, de havde lidt et saa afgørende Nederlag i den Debat, at det var fuldkommen klart for al Verden, at de var færdige. Navnlig en Venstremænd gjorde sig stærkt bemærket i Debatten; han bar sig ad som Landbrugsministeren, byggede et Korthus op, den socialistiske Stat, og saa væltede det paa Grund af, at der var en Mand, som ikke kunde faa sine Støvler pudset; det var egentlig det, der styrkede den socialistiske Stat i 90erne; Socialisterne var færdige. Socialisterne benyttede denne Debat, tog et stenografisk Referat af den og uddelte det i Millioner af Eksemplarer som Agitationsskrift, men desuagtet paastod man frejdigt, at Socialdemokraterne led et afgørende Nederlag. Saadanne Nederlag lider vi altid udenfor Valgdagen.

Ministeren har imidlertid Ret i een Ting: Valget vil her som i alle andre Lande Verden over komme til at staa for eller imod Socialdemokratiet, deri er jeg ganske enig med den højtærede Minister; men om man kommer saa let over Socialdemokratiet som Ministeren i Søndags, er en Ting for sig, saa vilde han have gode Kaar at virke under ved Valget. Folk vil begynde at overveje: Har vi Raad til at lade de frie Kræfter fortsætte ubundet, uden at nogen griber ind, til at beholde et System, hvor man har Lov til Udbytning, hvor Kapitalen har Lov til at foretage sig, hvad den lyster, og de frie Kræfter har Lov til at raade? Alle, ogsaa Ministeriets Medlemmer, ved, at det var de frie Kræfter, det var Kapitalismen, der førte os ind i Verdenskrigen. Det er de frie Kræfter, der i Dag raader og har været med til at skabe Forhold saa forvirrede saa taabelige og saa meningsløse, som vel tænkes kan. Vi ser i Dag, at der er Lande, hvor Befolkningen sulter, medens man i andre Lande overvejer, om man skal brænde en Del af Kornhøsten. Saaledes ser det ud Landene imellem, og indadtil i Danmark er Forholdet dette, at den højtærede Indenrigsminister klart erklærer: Jeg vil ikke hjælpe de aldersrentenydende mere, de skal nøjes med, hvad de har. Den højtærede Justitsminister sagde i Holstebro for 14 Dage siden, at de aldersrentenydende, som ikke har andet at leve af, kan ikke leve af deres Aldersrente, de maa ty til den pri-